

til nærværende Lovs § 5, jfr. § 7, er ydet i Aldersrente til samtlige Aldersrentenydere udenfor Alderdomshjem i vedkommende Kommune i det foregaaende Regnskabsaar; ved Beregningen af dette Maksimumsbeløb bortses fra Refusion fra Staten og fra Refusion til og fra andre Kommuner.

Er en Aldersrentenyder indenfor et Tidsrum af 1 Aar, før vedkommende har indgivet Begæring om Aldersrente, ophørt, eller ophører han (hun) at være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse, uden at Kassens Hjælp er opbrugt, kan Hjælp i Sygdomstilfælde i Henhold til denne Paragraf dog kun ydes i det Omfang, i hvilket den paagældende Sygekasse ifølge sin Vedtægt ikke havde kunnet yde den.“

§ 3.

Kommunalbestyrelserne kan efter Andragende fra en Person, der oppebærer Invaliderente i Henhold til Lov Nr. 197 af 16. Juli 1927 om Invalidforsikring eller fuld Understøttelse i Henhold til Fattigloven af 9. April 1891 § 63, Stk. 3, jfr. Bekendtgørelse Nr. 121 af 29. Marts 1924, tilstaa et personligt Tillæg for højst 1 Aar ad Gangen, naar det godtgøres, at vedkommende paa Grund af Sygdom, Alderdomssvækkelse, Forsørgerpligter eller af anden Aarsag er i Trang.

En Kommunes aarlige Udgifter til personlige Tillæg i Henhold til denne Paragrafs Stk. 1 maa ikke overstige $\frac{1}{12}$ af det Beløb, der ialt indenfor Kommunens Omraade er udbetalt:

- 1) af Invalidforsikringsfonden som Invaliderenter, beregnet efter Invalidforsikringsfondens foregaaende Regnskabsaar, og
- 2) af Kommunen som Tillæg til Invaliderenter, jfr. Invalidforsikringslovens § 4, eller som Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3, jfr. Bekendtgørelse Nr. 121 af 29. Marts 1924, beregnet efter Kommunens foregaaende Regnskabsaar.

Ved Beregningen af det under Nr. 2 angivne Maksimumsbeløb bortses fra Refusion til og fra andre Kommuner af disses Andel i udbetalte Tillæg og Understøttelser.

Efter Begæring kan en Kommunalbestyrelse fra Direktoratet for Sygekassevæsenet faa opgivet de Beløb, som er udbetalt af Invalidforsikringsfonden i vedkommende Regnskabsaar til Invalididentenydere i Kommunen.

§ 4.

Kommunalbestyrelserne bemyndiges til at yde Personer, der oppebærer Aldersrente udenfor kommunale Alderdomshjem, og som Kommunalbestyrelserne anser for trængende dertil, Brændselshjælp efter nedenstaaende Regler, saaledes at de dertil medgaaende Beløb kan afholdes udenfor de Beløb, der staar til Kommunernes Raadighed til personlige Tillæg, jfr. § 2.

Samme Adgang til Brændselshjælp har Personer, der oppebærer Invaliderente eller fuld Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3. Personer, som ifølge en Kendelse fra Invalidforsikringsraadet er erklæret for Invalid, men som paa Grund af Bestemmelsen i Invalidforsikringslovens § 17, Stk. 4, ikke faar Invaliderente, er i Henseende til Adgang til at modtage Brændsel ligestillede med Personer, der oppebærer Invaliderente. Til Børn under 18 Aar, der oppebærer Invaliderente eller Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3, kan Brændselshjælp ikke ydes.

§ 5.

Prisen for det Kvantum Brændsel, der ydes, maa ikke overstige 25 Kr. aarlig for hver af de i § 4 nævnte Personer. Til samlevende Ægtefæller, der hver for sig